

Τριᾶντα Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΑΙΔΙΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶντα Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθῆναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 24 Ὀκτωβρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 100

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθῆναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	» 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. — *Félic Frank* Ἡ ΓΕΙΤΩΝ, διήγημα, (συνέχεια).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθῆνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ὁ Ὀκτώβριος εἶχεν ἀπογυμνώσει τὰ ρόδα ἀπὸ τὰ πέταλά των καὶ τὰ δένδρα ἀπὸ τὰ φύλλα των. Ἦμην εἰς Νίκαιαν, ἀφῆκα τοὺς Παρισίους μὲ τὰς χειλιδόνας των καί, ὅπως ἐκεῖναι, ἤλθον νὰ ζητήσω θερμὸν ἥλιον καὶ αἰωνίαν χλόην εἰς τὰς ὥραις αὐτὰς παραλίας, τὰς ὁποίας λούει ἡ Μεσόγειος μὲ τὰ κυανὰ κύματά της.

Πρωῖαν τινὰ ἔλαβον τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα :

Ἡ Λευκή, ἀσθενοῦσα βαρέως, θνήσκουσα, ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ.

Ἐμεινὰ ἐμβρόντητος. Ἡ Λευκή, ἡ φίλη μου, ἡ προσφιλὴς μου ἐξαδέλφη, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου Βελρόζ, ἀπέθνησκεν... Ἐκεῖνη, ἥτις ἦτο δι' ἐμὲ ἀδελφὴ καὶ σύντροφος τῆς νεότητός μου, ἐμελλε νὰ μοῦ ἀναρπαγῇ... ὦ, ἦτο φρικτόν!...

Δὲν εἶχον ἐν τούτοις καιρὸν νὰ διστάσω· ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως, νὰ τὴν ἐπανιδῶ, νὰ τὴν ἀποσπᾶσω ἀπὸ τὸν σκληρὸν αὐτὸν θάνατον ὅστις ἤθελε νὰ μᾶς τὴν ἀρπάσῃ. Τὸ ἑσπέρας εἰσῆλθον εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ τὴν ἐπομένην ἡμην εἰς Ῥώμην καὶ ἀνερχώμην τὰς βαθμίδας αἰτίνες ὠδήγου· εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἀτυχοῦς κόρης.

Ἦτο ἀληθέστατον, ἡ Λευκή ἀπέθνησκεν ἐνεκα νόσου ἀγνώστου, ὁ ἰατρός δὲν τῆς εἶπεν εἰμὴ ὁκτῶ ἡμερῶν ζωὴν.

Προσπαθοῦσα νὰ πνίξω τοὺς λυγμούς μου καὶ ἀποκρύψω τὰ δάκρυά μου εἰσῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνα· ἡ ὥχρά λάμψις τῆς λυχνίας ἐφώτιζε μόνον αὐτόν, καὶ ὑπὸ τὰ βαρέα παραπετάσματα τῆς κλίνης εἶδον νεκράν

κόρην ἐγειρομένην· ἦτο κάτισχνος καὶ ὥχρά, ἀλλὰ ἡ φυσιογνωμία της εἶχεν ἀγγελικὴν καλλονήν. Ἐνῷ μὲ ἔβλεπεν εἰσερχομένην, ἄρρητον μειδίαμα, πλήρες γοητείας, ἐχρωμάτισε τὰ ὥχρά της χεῖλην, καὶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν ὡς τῶν ἀγγέλων μοι εἶπεν: «Εὐχαριστῶ, ἐξαδέλφη μου, διότι ἤλθες, εἴθε ὁ οὐρανὸς νὰ σέ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν εἰσήκουσας τὴν τελευταίαν θέλησιν μιᾶς ἐτοιμοθανάτου.»

Προσπάθησα νὰ τὴν ἀπατήσω.

— «Ὁχι, μοι εἶπεν, ὄχι, Ἄννα· ἡζεύρω ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἐγγύς, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ μυστικόν τι· θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον, ἀλλὰ προηγουμένως ὁρκίσθητι ὅτι οὐδὲν ὄν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκτός σου, θὰ μάθῃ ποτὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μέλλεις ν' ἀκούσης.

Παρητήρησα τὴν Λευκὴν, μὴ ἐννοοῦσα τί ἔλεγεν, εἶχε ζωογονηθῇ καὶ ἐπανελάμβανε παρατηροῦσά με ἀσκαρᾶμυκτι :

— Ὁρκίσθητι, Ἄννα, ὁρκίσθητι!

Συνεικινήθην ἐνώπιον τοῦ ἱκετευτικοῦ βλέματός της, καὶ τεινύουσα πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρά μου, ὥμοσα τὸν ζητηθέντα ὅρκον. Ἀκτὶς χαρᾶς ἔλαμψεν εἰς τοὺς μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμούς της.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη, μοι εἶπεν, εὐχαριστῶ. Ἐνθυμῶ τὸν ὅρκον σου, καὶ ἤδη, ἀκουσον τὴν θλιβεράν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἡ καρδία μου μέλλει νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν φιλίαν σου:

«Τὸ τελευταῖον φθινόπωρον, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἀφίξίν μας, πρωῖαν τινὰ νεανίας τις ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν πατέρα· εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὁ μαρκησὶς Βελρόζ ἐξῆτει διδάσκαλον τῆς ζωγραφικῆς διὰ τὴν θυγατέρα του, καὶ προσεφέρετο νὰ τῆς διδῇ μαθήματα.

» Ἄν καὶ ἦτο νεώτατος, ἐγένετο δεκτός, καὶ τὴν ἐπομένην ὁ κ. Γεώργιος Βιέρσκα ἐγένετο διδάσκαλός μου.

» Ἦτο νεανίας εἰκοσιπενταέτης, πολὺ γλυκὺς, ὑπομονητικὸς καὶ γνωρίζων νὰ διδάσκῃ ἄριστα τὴν ζωγραφικὴν· ἐντὸς ὀλίγου οἰκειότης ἐγεννήθη μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ διδασκάλου μου. Ἡμέραν τινὰ, οὗτος μᾶς ἐκάλεσε νὰ ὑπάγωμεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐργαστηρίου του, τοῦ περιέχοντος μέγαν ἀριθμὸν εἰκόνων τὰς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ ἐκθέσῃ προσεχῶς.

» Ὁ πατὴρ μου ἐδέχθη, καὶ ἀπεφασίσθη μετὰ μεσημβρίαν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τοῦ καλλιτέχνου.

» Περὶ τὴν τρίτην ὥραν εἴμεθα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου, καὶ μετὰ θαυμασμοῦ παρατηρήσαμεν θαυμαστικὰς ζωγραφίας ἀνηρητημένας ἐπὶ τοῦ τοίχου. Μία ἰδίως ἐξ αὐτῶν ἐπέσυρε τὴν προσοχήν μας· ἦτο μεγάλη εἰκὼν παριστώσα τὸν Ἀχιλλέα θρηνοῦντα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ φίλου του Πητρόκλου. Φθάσας ἐνώπιον αὐτῆς ὁ πατὴρ μου, ἀδυνατῶν νὰ συγκρατήσῃ ἐπὶ πλέον τὸν θαυμασμόν του, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν καλλιτέχνην λέγων: — «Κύριε Βιέρσκα, δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου, εἰσθε μέγας ζωγράφος, ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἀριστουργημα.»

» Ἀκούσας ἐκφραζόμενον οὕτω τὸν ὑπερήφανον μαρκησίον Βελρόζ, τὸν συνήθως τόσο φειδωλὸν εἰς φιλοφρονήσεις, ὤψωσα τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ πρώτην φοράν, ἴσως, ἐζήτησα μετὰ προσοχῆς ἐκεῖνον, πρὸς ὃν ἀπευθύνοντο οἱ φιλόφρονες οὗτοι λόγοι· ἦτο νεανίας ὕψους ἀναστήματος, μὲ μεγάλους μέλκνας βαθεῖς ὀφθαλμούς, καὶ μὲ τρόπους χαρίεντας καὶ εὐγενεῖς...

» Ἡ ἐπίσκεψίς μας ἐτελείωσε μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ καλλιτέχνου· ἡμην τεταραγμένη, ἡ καρδία μου ἐπαλλε σφοδρότερον τοῦ συνήθους, καὶ δὲν γνωρίζω διατί ἠρρυθρίασα, ἐνῷ τῷ ἔτεινα τὴν χεῖρα: